

ZLATA MAŠA
ROJAKA VIKTORJA VRATARIČA,
25. avgusta 2019 ob 10. uri v Murski Soboti

Prav prisrčno se zahvaljujem gospodu škofu Petru Štumpfu in gospodu župniku Goranu Kuharju za povabilo mojega zlatega jubileja mašništva v rojstni župniji. 16. julija 1941 sem v Murski Soboti zagledal luč sveta, mojim dobrim in že veliko let pokojnim staršem Julijani in Janezu Vratariču. Leta 1948 sem šel v prvi razred osnovne šole. Vse do leta 1951 smo imeli verouk v šoli, ki ga je hodil poučevat tedanji kaplan gospod Jožef Smej, včasih pa tudi župnik Jože Gutman, oba rojaka iz Bogojine. Leta po vojni so bila huda, svinčena za nas kristjane. Še prav posebej sem bil šikaniran od pokojne učiteljice – mame bivšega predsednika Slovenije Milana Kučana, ki je zvedela, da pridno hodim s starši k maši, in da celo ministriram takratnemu gospodu kaplanu Jožefu Smeju. V tretjem razredu osnovne šole me je vrgla, na koncu mi je dala nezadostno iz slovenščine in matematike, tako, da sem moral razred ponavljati. Za Božič, ki je bil šoloobvezen dan, je najbolj v šoli spraševala. Učenci, kateri smo po vojni hodili k maši, smo bili v tistih časih manj vredni.

Kot ministranta, me je vedno bolj gnala vroča želja, postati enkrat duhovnik. Dober zgled sta mi dajala domača dušna pastirja, pa tudi dobri krščanski starši. Po končani osemletki, sem gospodoma izrazil željo, da bi šel v semenišče, kar sta z veseljem sprejela. Napisal sem tudi prošnjo na škofijo in jo naslovil na tedanjega gospoda škofa Držečnika. Edino semenišče, cerkvena gimnazija v Vipavi je bilo polno zasedeno. Naključje je bila Jugoslovanska škofovska konferenca, kjer je pokojni zadarski škof gospod Mate Garković mariborskemu škofu Držečniku ponudil prosta mesta v zadarskem semenišču – klasični gimnaziji, kjer smo ob rednih predmetih imeli še dva klasična jezika: latinščino in grščino. Pouk smo imeli v hrvaščini, kar ni bilo lahko, saj smo v Soboti v

osnovni šoli imeli srbohrvaški jezik kot predmet samo eno uro v tednu. Po maturi v Zadru, sem dobil poziv k vojakom, saj se ni dalo preložiti študijska leta. Leta 1952 so komunisti, takratna oblast, vrgla iz univerze teološko fakulteto. Moral sem iti za dve leti v Kumanovo, v Makedonijo. V Zadru v gimnaziji je bil tudi obvezen predmet predvojaška vzgoja. V šolo je prihajal oficir, pa tudi na vojaške vaje smo morali iti. Na koncu smo dobili vojaško knjižico in pečat naše gimnazije: "Srijednja vjerska škola za spremanje svećenika". Na rekrutaciji me je zaničljivo vprašal kapetan: "Res misliš postati pop?" Pri vojaki v Makedoniji v naši četi nas je bilo 8 semeniščnikov. Oficirji nas niso nikoli klicali po imenu, vedno: "ajde ti pop". Šikaniranja je bilo veliko, dve leti sem moral to prenašati. Ko sem odslužil vojaški rok sem dobil vojaško knjižico, kjer je bilo napisano za izobrazbo sledeče: "Vojnik je u civilistu završio osnovno školu i školu za popove". Po vojaščini sem se vpisal na teološko fakulteto. Štiri leta sem bil v Ljubljani, dve v Mariboru. Namreč leta 1968 je bil ustanovljen za Štajerce in Prekmurce v Mariboru teološki oddelek 5. in 6. letnik. Po 5. letniku fakultete smo bili posvečeni, najprej kot diakoni, in potem na Petrovo 1969 v Murski Soboti, Prekmurci in en sošolec – salezijanec doma blizu Radencev. Posvetil nas je tedanji pomožni škof gospod Vekoslav Grmič. Posvečenje je bilo zunaj cerkve!

Posvečenih nas je bilo deset iz Prekmurja in en Štajerec. Po petem letniku smo šli na župnije kot pomožni kaplani in bili tri dni na župniji in tri dni na fakulteti. Diplomirali smo tako po šestem letniku teologije. Po petem letniku sem bil kot pomožni kaplan, prezbiter, dodeljen v župnijo Šentjur pri Celju, kjer je bil takrat gospod župnik Alojz Drobež, dober gospod. Po šestem letniku

sem šel na prvo kaplansko mesto v župnijo Pišcece. Še sedaj po toliko letih imam nekaj dobrih prijateljev v Pišecah. Seveda sedaj so že z mano vred starejši možje in žene. Od leta 1972 do 1973 sem bil kaplan v Beltincih. Sedanji gospod škof Peter Štumpf je bil moj ministrant. Po enem letu kaplanovanja, sem bil dodeljen za kaplana v Dobrovnik, čudovitemu in zelo dobremu župniku Ivanu Camplinu. Ker je župnija dvojezična, sem hodil na tečaj madžarščine v Mursko Soboto. Po enem letu službovanja, sem bil dodeljen za župnijskega upravitelja v Kostrivnico, kjer sem še danes. Letos obhajam dve obletnici: 45. let službovanja v Kostrivnici in zlati jubilej 28. julija. Četudi sem kot duhovnik že 48. let na Štajerskem, sem po srcu Prekmurec – Sobočanec. Rad prihajam v rojstni kraj, sicer redkeje, ker nimam več staršev - že veliko let, in ne sestre.

Gospodu škofu Petru Štumpfu in domačemu gospodu župniku Goranu Kuharju se še enkrat zahvaljujem, da smem obhajati svoj zlati jubilej v nedeljo 25. avgusta ob 10. uri.

zlatomašnik

Viktor Vratarič